

Aan het rood oplichtende knopje op haar telefoon zag Monica dat de rechter nog in gesprek was. Zijn afspraak zou binnen enkele minuten kunnen arriveren. Nú was het moment. Ze trok de onderste lade van haar bureau open en viste een klein doosje uit haar tas. Bij het zien van het rubberen vlindertje dat verbonden was aan een gladde witte parel, voelde ze de spanning in haar onderbuik toenemen. Met haar lange gemanicuurde nagel wipte ze het speeltje uit de verpakking. Haar rechterhand gleed langs de binnenkant van haar dijbeen onder haar rok omhoog. Zachtjes streelde ze de huid van haar bovenbeen, haakte haar wijsvinger om haar string en duwde met haar middelvinger haar al natte schaamlippen open. Met vaardigheid duwde ze de glanzende parel naar binnen en klemde het vlindertje tussen haar buitenste schaamlippen in precies op haar clitoris. Ze duwde lichtjes op het midden van de vlinder en sloot haar ogen toen ze de lichte trillingen waarnam. Snel trok ze haar hand onder haar rok vandaan, streek deze glad en stopte het doosje terug in haar tas. Ze hield haar voeten achter de poten van haar bureaustoel, kromde haar rug en duwde haar schaamheuvel verder naar voren en beneden om zo druk uit te oefenen op het genotsknobbeltje dat ze zojuist had geplaatst. Met de spieren in haar vagina en haar ademhaling probeerde ze de sensatie van de heerlijke trillingen te beheersen. Een korte klop op de deur, waarna onmiddellijk een prachtige zwarte man haar kantoorruimte binnenstapte, deed Monica de ogen openen en breeduit glimlachen.

- Goedemiddag, ben ik hier goed voor mijn afspraak met rechter Vollenbicht?

Monica stond bevallig op uit haar burostoel en liep met uitgestoken hand de man tegemoet.

- Goedemiddag, ik ben Monica, de persoonlijk assistent van de rechter en ja u bent hier op het juiste adres.

Ze hield de hand van de man veel langer vast dan nodig en keek hem onafgebroken recht in de ogen. Mijn god, wat een lekker ding. Hij was lang en goed gebouwd, droeg een chique strak zittend kostuum onder een bijpassende overjas en had heerlijke volle lippen. Ze zag de twinkeling in zijn donkere ogen en de geamuseerde lachlijntjes om zijn mond. Was hij zich nu aan het afvragen of ze gewoon een allerhartelijkste secretaresse was? Of vroeg hij zich af of haar ontvangst meer inhield? Monica kickte op de reactie die ze met haar houding bij mannen op kon roepen en stelde beleefd voor zijn jas aan te nemen. Ze stapte achter hem langs en pakte met twee handen de kraag van zijn jas vast waarbij ze haar vinger langs zijn nek liet glijden en haar adem expres in zijn haargrens blies. Haar ervaren oog zag dat zijn haartjes rechttop gingen staan.

- Dank u. Wat een prettige ontvangst mevrouw

Monica....ehh

- Von Furstenveld. Gaat u toch zitten, rechter Vollenbicht is nog even aan de telefoon.

Ze hing de overjas op een hangertje aan de kapstok en deed haar uiterste best om haar drijfnapte vagina in bedwang te houden. De man was niet gaan zitten maar keek om zich heen om de ruimte in zich op te nemen. Monica liep op hem af met haar meest verleidelijke glimlach.

- Wat kan ik voor u betekenen meneer Borchland? Hij keek haar weer geamuseerd aan en haalde zijn schouders een beetje op alsof hij wilde zeggen; 'Wat bedoelt u? Wat kunt u allemaal voor me betekenen? Waar kan ik uit kiezen?'

- Wilt u een kopje thee of koffie of een glaasje water met een schijfje citroen wellicht?

Een stralende lach liet zijn prachtige tanden zien.

- Ik kan wel een beetje afkoeling gebruiken mevrouw Von Furstenveld, een glaasje water graag. Dat schijfje citroen klinkt ook erg aantrekkelijk. Borchland ging zitten en

bekeek Monica terwijl ze zich bezig hield met het inschenken van het water. Ze stond met haar rug naar hem toe en was zich geheel bewust van zijn observering. Ze duwde haar billen naar achteren waardoor haar rok nog iets strakker kwam te staan en toen de ijsklontjes uit de koeling in het glas vielen duwde ze snel even tegen het plekje waar de vlinder verborgen zat. Door de extra druk, voelde ze de vibratie even heel heftig. Ze sloot in een seconde van tijd haar ogen, haalde een diepe teug adem spande al haar spieren samen. Toen draaide ze zich om en serveerde de gast van rechter Vollenbicht zijn drankje. 'U heeft prachtige muziek aanstaan', zeiden de heerlijke volle lippen. Monica lachte; 'U hoort de Mazurka Opus 67 van Frédéric Chopin. Rechter Vollenbicht houdt erg van klassieke pianomuziek.' Ze liep naar haar computer en schoof met haar muis het volume iets omhoog. Ze moest opschieten want ze was niet ver van een orgasme verwijderd en dat was tegen alle regels in. Ze zag dat het lampje op haar telefoon uitging en drukte onmiddellijk de knop van de intercom in. 'Rechter Vollenbicht, uw afspraak de heer Borchland is gearriveerd'. Enkele seconden daarna zwaaide de deur open en ontving de rechter zijn gast. Tijdens de begroeting bleef Monica achter haar bureau zitten, gleed snel met haar hand onder haar rok en zette het vlindertje uit. Ze had nog net een orgasme weten te voorkomen.

Ontvoerd

Lotte werd wakker van het kraken van een deur. Met moeite opende ze haar ogen en haar adem stakte in haar keel. Voor haar stond een figuur zoals in de film 'Scream'. Een zwarte cape en zo'n eng langgerekt wit masker. Na de eerste schrik zag ze dat het een goedkope uitvoering van een carnavalskostuum was. Zoiets wat je bij de Aldi of de Liddle koopt. De rillingen liepen langs haar gehavende rug.

'Wie ben je, waarom doe je dit, wat heb ik gedaan?' De woorden kwamen als een waterval uit haar mond.

'Klootzak, geef me een deken, ik heb het koud, geef me te drinken, ik ben uitgedroogd.'

Maar de figuur antwoordde niet. Het bleef stil. Hij deed de buitendeur weer open en haalde een krat naar binnen.

Lotte keek toe hoe er een fles eruit werd gehaald en de dop eraf werd gedraaid. De figuur kwam langzaam naar haar toe en zette de fles aan haar mond. Ze dronk gulzig.

Ongelooflijk, in elke kut film die ze ooit in haar leven had gezien, kregen gijzelaars altijd water te drinken en zij die alleen maar water en wijn dronk kreeg deze supersmerige zoete cola te drinken. Ze kon de stroom vocht niet aan. De figuur liet de fles maar aan haar mond staan en alles wat ze niet kon opdrinken liepen in stralen via haar kin, over haar hals naar de rest van haar lichaam. Ze huiverde en boerde. Haar maagzuur kwam omhoog en de pijn vlamde door haar slokdarm. Eindelijk trok het spook de fles van haar mond en ging onverstoord verder met zijn rommelen in de kist. Ondanks de vieze gesuikerde smaak van de cola was Lotte blij. Er kwam weer speeksel in haar mond en haar vitale functies kwamen langzaam weer een beetje tot leven. 'Wie ben je toch, wat wil je van me? Geef antwoord, wat moet ik voor je doen? Heb ik je iets misdaan? Zeg het me!!!!!!' Lotte probeerde contact te krijgen met haar gijzelnemer maar het langgerekte masker vertoonde natuurlijk geen enkele emotie. De ogen waren nauwelijks te zien en konden van zoveel mensen zijn. Lotte had niet eens een idee van de kleur. De vent was zo'n 1.60-1.70m lang, en voor zover ze het kon beoordelen niet dik noch dun. De bewegingen waren traag maar weloverwogen. Het spook nam iets uit de krat en van dichterbij zag Lotte dat het een tupperware bakje was. Met zijn gehandschoende hand stak hij er een lepel in en gaf haar een hap van een rossige smurrie. Haar lichaam reageerde onmiddellijk. Een

golf van kots kwam vanuit haar maag in één keer opzetten en ze spuugde haar belager volledig onder. Lotte was al meer dan dertig jaar vegetariër en verdroeg niet eens de geur van vlees. Ongecontroleerd en vol walging had ze gereageerd op de smerige synthetische leverpaté.

'Teringwif, vies vuil secreet dat je bent, gadverdamme, bhhhh kankerhoer.' Lotte keek ongelovig haar gijzelnemer aan. Volkomen uit het niets en volledig onverwacht had ze door haar heftige kotsaanval de belager uit zijn tent gelokt en laten schreeuwen. Het was een vrouw! Het was verdomme een vrouw. Wie was ze? Het was onmiddellijk druk in het hoofd van Lotte. Ze werd vastgehouden door een vrouw. Who the fuck is she????????? De vrouw liet het Tupperware bakje vallen en verdween onmiddellijk. Lotte was weer alleen. Haar situatie was niet veel verbeterd. De kotsmaak zat in haar mond en ze kon niet spoelen. De spatten zaten op haar naakte koude lijf en de colaboeren hielden niet op. Ze braakte opnieuw en had het ijskoud.

De vrouw droeg weer het belachelijke carnavalskostuum. Lotte had de indruk dat het was gewassen want er was geen spoor meer van de kotsvlekken en ze had ook de indruk dat het iets was gekrompen want ze zag de schoenen van de vrouw. Het was te donker in de ruimte om de schoenen goed te onderscheiden. Het leken stevige zwarte laarzen maar zeker wist ze het niet. De vrouw liep weer naar de krat en pakte de colafles. Lotte besloot zo goed mogelijk te drinken. Ze had een spuughekel aan cola maar de suiker die een killer was voor haar tanden en haar gewicht had ze in deze heikele situatie hard nodig. Ook had ze dringend vocht nodig. De vrouw duwde hardhandig de opening van de fles tegen haar mond. Ze voelde de droge lippen openbarsten maar vermande zich en dronk. Onmiddellijk begon haar lichaam weer te protesteren met een flinke boer. Ze dronk nooit koolzuurhoudende dranken

en verdroeg het duidelijk ook niet. Ze besloot niet te vragen om water, ze had informatie nodig van deze vrouw, ze zou zo gehoorzaam mogelijk zijn. 'Wat wilt u van me?', ze sprak ze woorden langzaam en zo emotioneel mogelijk uit. Het langgerekte spookgezicht keek haar uitdrukkingloos aan en ging verder met het rommelen in de krat. Ze pakte een oud jampotje begon met dezelfde gore lepel als waarmee ze de leverpaté aan Lotte had gevoerd in de pot te roeren. Ze nam een schepje en propte de lepel in Lotte's mond. Lotte's maag kromp ineen van de opgedroogde vleesbrokken die nog op de lepel zaten maar ze concentreerde zich volledig en hield stand. Ze was vastbesloten te overleven en dat betekende dat ze moest eten wat ze dan ook maar voorgeschoteld kreeg. De smurrie in haar mond dacht ze te kunnen identificeren als kastanjepuree, een gewoonlijk heerlijke pasta om dunnetjes op een broodje te smeren. De dikke prut kleefde tegen haar tanden en behoefde veel speeksel om te verdunnen. Met veel moeite kreeg ze de eerste hap weg om ruimte te maken voor de volgende. 'Ik heb genoeg, alstublieft, kunt u stoppen, ik kan niet meer'. Lotte kreeg kotsneigingen van de zoete brei en had steeds meer moeite om deze te onderdrukken. Het spook reageerde niet en ging door met het naar binnen proppen van de kastanjepuree. Lotte begon haar hoofd af te wenden bij iedere hap die haar werd voorgeschoteld en hield op een gegeven moment haar mond dicht. De vrouw raakte geïrriteerd en kneep keihard met haar middelvinger en duim tussen het onderste en bovenste kaakgewricht. Lotte schreeuwde het uit van de pijn en de lepel werd met geweld naar binnen geschoven. 'Eten kreng,' snauwde de vrouw. Onmiddellijk was ze weer bij haar positieven. 'Eten kreng', had de vrouw gezegd. Kon ze er een accent in ontdekken? Ze had niet de indruk. Bovendien werd de stem vervormd omdat deze achter het masker vandaan

kwam. Wat was dit in vredesnaam voor een gek die haar cola en kastanjepuree voorschotelde. Twee suikerbommen, waarom niet gewoon water en brood? De vrouw zocht in de kist en kwam op Lotte af met een tube die ze kon onderscheiden als Ketoprofen, een gel die als ontstekingsremmer en pijnstillert werd gebruikt voor spierklachten en zwellingen. Onlangs was het uit de handel gehaald omdat het brandwonden kon veroorzaken. In een flits dacht ze nog dat de vrouw haar wond ging behandelen maar ze zat er volkomen naast. Met een kwast smeerde de vrouw dikke klodders van de gel op haar buik en polsen. Daarna ging ze in de weer met huishoudplastic en een schaar en knipte brede repen. Ze plakte de reep plastic tegen de buik van Lotte en begon deze rondom haar buik en rug als een korset vast te sjoeren. Toen ze de bebloede billen zag, slaakte ze een verheugde kreet. Ze duwde Lotte een beetje naar voren en smeerde haar billen in met een dikke laag Ketoprofen. Lotte beet op haar kiezen om het niet uit te schreeuwen van de pijn. De gel brandde in haar open wonden. Ze durfde nog nauwelijks adem te halen omdat bij een diepe ademhaling de buik uitzet en het korset van plastic nog strakker kwam te zitten en in haar huid sneed. Uiteindelijk was de vrouw klaar. Ze ruimde de spullen weer in het kratje en bewoog haar masker vlak voor het gezicht van Lotte. 'Brand, kankerwif, Brand in de hel', fluisterde ze, waarna ze zich omdraaide en het huis verliet.

Stokstijf bleef ze staan. Haar ademhaling was hoog en snel. Dat kwam door de brandende pijn op haar buik, billen en polsen. De bitch had haar in plastic gewikkeld zodat de gel zou gaan broeien en brandblaren zou veroorzaken. Alhoewel ze de vrouw nog steeds niet op een accent had kunnen betrappen, kwam ze toch weer terug op de vrouw van de dokter. Ze werkte samen met haar man in hun

praktijk waar Monica de administratie deed en de kleine proffarmacie voerde. Wie weet er nu dat Ketoprofen brandwonden veroorzaakt en wanneer in folie gewikkeld een dubbel zo intensieve werking heeft? Het moest iemand zijn met een beetje medische kennis. Hoe kom je anders op zo'n luguber idee? Inmiddels werd het haar wel duidelijk dat dit een hele persoonlijke vete was. De vrouw was bezig om haar lichaam te verminken met brandwonden en haar vol te proppen met suiker en vet. Dit kon niet om geld gaan, dit was geen rassenhaat. Dit was een wanhoopsdaad van een volkomen verknijpte vrouw die psychisch ver heen was en die haar tot in de grond van haar hart haatte! Toen de vrouw haar gemaskerde gezicht vlakbij Lotte had gebracht en had gefluisterd 'Brand, kankerwif, Brand', had ze opgemerkt dat het net leek of haar gijzelneemster een bril met vette vlekken droeg onder het masker. Monica had geen bril. Lotte liet haar tranen de vrije loop en voelde zich wanhopig.

Het was prachtig! Opzweepende muziek liet de mensenmassa op de drie ringen swingen. Iedereen bewoog, danste, was mooi en erotisch. Stralen licht gingen als ufo's net over de hoofden van de mensen heen. Het was er heet! Je voelde de energie van dans, drank en erotiek. Monica stapte op de rode loper van de trap die haar via de derde en tweede ring naar Jean Philippe zou leiden. Jean Philippe had een soort carrousel laten bouwen, waarschijnlijk iets met draaiende schrijven want in het midden stond een wit altaar met gigantische kaarsen op de hoeken. Rondom stonden monniken in een donkere pij, precies zoals Monica dat verwacht had. Ze bewogen niet maar ze draaiden om het altaar heen. Voor hun voeten kronkelden de ex-koninginnen op de grond. Ze betasten zichzelf en gleden met hun geoliede handen onder de pij

van de monniken om ze zo op te geilen en te verleiden tot het verbodene. Jean Philippe stond vastgebonden aan een rood kruis net zoals de profielfoto op het intranet van de club. Mooie meisjes likten hem, streelden hem, namen hem in hun mond, smeerden hem in met warme olie, duwden hun tong in zijn heerlijke mond. En hij moest als een gewillig slachtoffer alles ondergaan en alles op alles zetten om geen orgasme te krijgen. Zijn lid ging recht omhoog staan toen hij Monica van de trap af zag dalen. Een lichttechnicus zag haar ook en met zijn volgspot begeleidde hij haar hele afdaling van de trap. De spanning steeg in de ring. Ook de tweede en derde ring kwamen in de extase van het moment. Alle ogen waren gericht op Monica en op Jean Philippe. Het koor van Thaise meisjes in misdienaarkledij zong uit volle borst en de DJ draaide opzweepende muziek als begeleiding van het koor.

Monica genoot. Dit was haar moment. Alle ogen waren op haar gericht. Langzaam gleeed ze voort. Haar hele lichaam was warm en gespannen. Ze voelde hoe het zwaar werd in haar vagina en hoe haar sappen haar klaarmaakten voor wat er ging gebeuren.

Ze stapte tussen de monniken door het gedeelte voor het altaar op. De muziek zwol aan, de menigte juichte. Ze voelde zich een filmster, alles werd een waas. Ze zag alleen nog maar Jean Philippe. Met een handgebaar stuurde ze de opgeilende meisjes weg. Ze liep naar het kruis en bracht haar gezicht heel dicht bij dat van Jean Philippe, ze stak haar tong uit en bewoog langs zijn lippen maar raakte ze niet. Hij voelde haar warmte, haar opgewonden maar tergend langzame erotische bewegingen zo vlak bij hem. Maar ze raakte hem niet aan. Het liep tegen 24:00 uur. Jean Philippe gaf met zijn ogen een teken aan de eunuchen die altijd een belangrijke rol speelden in zijn feesten. De DJ draaide zijn eigen compositie van Faithless 'God is a DJ'. 'God is Jean Philippe' schreeuwden duizenden geile

vrouwenstemmen. Iedereen stond te dansen en schreeuwde buitenzinnig mee met de muziek. De eunuchen maakten het kruis los van zijn standaard. Bij elke poot stond een drager en twee dragers in het midden. Zo werd Jean Philippe naar het altaar gedragen en erop gelegd. Monica besteeg de treden naar het altaar en ging wijdbeens boven Jean Philippe staan. Ze bewoog op de muziek, zakte door haar benen en maakte ronde bewegingen met de cape. Ze ging steeds net niet op hem zitten en maakte hem helemaal gek van opwinding. Opeens begon de DJ aan het aftellen. Nu had ze nog dertig seconden. Ze stond op en ze rukte de cape van haar lichaam en zwiepte deze weg. Ze trok het masker af, spande haar buikspieren en liet haar hoofd in haar nek vallen. Langzaam, zodat iedereen haar spieren mooi zou zien aanspannen, zakte ze door haar knieën en liet het keiharde lid van Jean Philippe in haar drijfnatte vagina glijden en bereed hem. De menigte joelde en juichte, De monniken bereden de ex-koninginnen van achteren en Jean Philippe en Monica wreven hun lichamen zwetend tegen elkaar aan. De DJ telde af 4-3-2-1; met een spanning die zich een jaar lang had opgestapeld, kwamen Jean Philippe en Monica en met hen velen anderen om klokslag 24:00 uur met een waanzinnig orgasme klaar. Er werd gekreund, geschreeuwd, gezichten waren vertrokken van genot, van ontlading. Op hetzelfde moment gingen alle bouwlampen en tl verlichting aan. 'Hier spreekt de politie', klonk het door de hele arena. 'U wordt allen aangehouden wegens lidmaatschap aan een illegale seksclub met criminele activiteiten'. 'Blijft u rustig. Geen paniek. Deze arena is hermetisch gesloten, u kunt niet weg.'